

Posudek na diplomovou práci:

M. Poštulková: Hudební recenze jako součást masové kultury

EKS FHS UK Praha

Předložená diplomová práce v zásadě splňuje základní formální požadavky na diplomovou práci. Především pak její teoretická část, kapitoly „Recenze jako móda“ a „Možnosti textu v masové kultuře“ poměrně zdařile naznačují východiska autorčina přístupu.

Výkladový rámec práce: masová kultura a role recenzenta při posuzování hudebních produkce mají společného jmenovatele: ekonomii zisku. I když připustíme, že je tomu většinou tak, sluší se poznamenat jednu námitku: např. 50 a 60 léta tomuto modelu rozhodně nepřála, dobová kritická reflexe hudební produkce se pohybovala v jiném diskursivním poli, neboť její funkce byla namnoze emancipační a transversální vůči většinově převládajícímu mínění či ideovému přesvědčení. Chceme tím jenom upozornit na skutečnost, že občas by v práci neškodilo používat pojmu narativu, aby bylo u sémiotického rozboru jasné, jaká souvislost je mezi osobním výkladem recenzenta v nynější fázi vůči svým minulým formám výkladu. Velké množství recenzentů sáhlo při hledání zdrojů hodně do 60. let, aniž by reflektovali výše naznačený posun optiky. Takto je na první pohled zřejmě poměrně ostrá dělící linie mezi sémiotickým rozbohem jednotlivých recenzí, a např. kapitolou „Mají odborné recenze psát odborníci? Str. 63-65.

Co je na jedné straně velmi zaujaté a osobní, je na druhé straně nahlíženo jako jakýsi interpretační monitoring: tedy „...kvalifikování a klasifikace na základě masovosti..“ str. 63 vychází z hlediska obecnější teorie a naopak, pokud se jedná formu sémiologického rozboru, ukázka jednoho z nich: „Pocit jemného zklamání, napsat, že Marie Rottrová stárne, by bylo velice nevýhodné“. Takto nahlíženo, obsah diplomové práce rezonuje mezi řekněme teorií širšího dosahu, (např. Adorno, Foucault, ale i Eco, aj.) a subjektivním přesvědčením recenzenta, pracovat s individuální preferencí, aniž by ji zařadil do některých teorií, autorkou v dipl. práci zmiňovaných.

Citelně tedy chybí propojení širšího dosahu teorie s individuálním, mnohdy marginálním hlediskem, navíc bez opory v uváděných autorech. Ano, můžeme říci, že kulturní průmysl si vyžádal jistou daň v unifikaci, potlačení zvláštního a nástupu reprodukovatelnosti, (Adorno, Benjamin) aniž by tím nahradil dřívější hierarchie v recepci hudby:

role hudebního recenzenta je toho vcelku evidentním příkladem. Poukázat na tento posun se M. Poštulkové podařilo, stejně tak, jako naznačit důvody změny.

Nicméně umět spojit obecné se zvláštním, mimochodem jedno z témat Adornovy Estetiky, by práci jen pomohlo a pozvedlo o jeden klasifikační stupeň výše.

Přes uvedené drobné výhrady práci doporučuji k obhajobě.

Navrhované hodnocení: velmi dobře.

V Praze dne 15.10.2010

Jiří Bystřický